

Ο ποιητής και φιλόσοφος Δημήτρης Κακαλίδης

της Βασιλικής Εργαζάκη

Το έργο του ποιητή και φιλοσόφου Δημήτρη Κακαλίδη παρουσιάστηκε στο 1ο Διεθνές Συνέδριο Ποίησης που διοργανώθηκε από το Πανεπιστήμιο Vitrina και από τη Διεθνή Ένωση Ποιητών κ.λτ. στην Αλβανία και το Κόσσοβο. Η παρουσίαση έγινε από την ποιητρια και μέλος της λογοτεχνικής ομάδας του Ομίλου Εξυπηρετητών κα Βασιλική Εργαζάκη.

Ένα μικρό απόσπασμα της παρουσίασης καταχωρούμε εδώ.

Ο Δημήτρης Κακαλίδης είναι ο ποιητής, που κάθε στιγμή μέσα στο πολύπλευρο έργο του, υμνεί τους ποιητές. Τους αποκαλεί «μύστες», «ταγούς», «αναδημιουργούς του Λόγου», προικισμένους με εσωτερική δύναμη που τους ωθεί να σπάζουν τα φράγματα, ανοίγοντας παράθυρα στην απεραντοσύνη. Αναγνωρίζει την ικανότητα που έχουν, πλάθοντας τις εικόνες τους, παιζόντας έντεχνα με τις λέξεις, να εξυψώνουν τις έννοιες ως το θείο, να τις μετουσιώνουν σε «προσευχή», «μεγαλείο», «ουσία». Συμβάλει στην ερμηνεία του λόγου τους που είναι ο Λόγος του ενός Ποιητή, μιλώντας για τη δύναμη του καθαρού «ποιμένα νου», για το πνεύμα που «απαγάγαζει φως και σοφία», για την αγάπη που κυριαρχεί «τα πάθη και τις αδυναμίες». Υπεραμύνεται της Γνώσης που φωτίζει την «Άβυσσο», τις «αδυσώπητες δυνάμεις του ασυνειδήτου» οι οποίες καταδυναστεύουν την ανθρωπότητα.

Ο Λόγος μου/ιερός, πάνσεπτος,/μέγιστος, θείος,/και τα μυστήρια μου υπέρτατα,/ανεπανάληπτα, μοναδικά,/ιδέες αξεπέραστες των θεϊκών μου ειρμών,/που την αιωνιότητά μου/ αέναα εξουσιάζουν.

«Το βάρος των αιώνων στους ποιητές εναποθέτει τις ελπίδες του. Από το πεδίο του παγκόσμιου νου, ως εξ ασυρμάτου, οι ιδέες, τα φέροντα κόματα, στη διαχρονική αγορά σαν παγκόσμιο αίτημα εκπέμπονται, επιζητώντας τη γείωση του μεγακοσμικού οραματισμού».

Ω μουσική της γης και τ' ουρανού,/θεοπέστιο άσμα του ονείρου,/εκπέμπεσαι απ' την πηγή του θείου νου/εξημερώνοντας τα όντα του απείρου.

«Η γραφή σημαίνει, ο στίχος βαραίνει πιο πολύ από τον αιώνα του. Αυτό είναι το υπέρτατο θέμα του ποιητή. Αυτός δημιουργεί το μύθο, τον ανατλάθει, τον διατηρεί στον αιώνα τον άπαντα. Ζωογενής, ανθρώπινος καθώς είναι, ιππέας, καβαλάρης των ανέμων, κυρίαρχος της δύναμης, εγκαταλείπει το άτι του, αν χρειαστεί, και πεζός μάχεται ενάντια στο θάνατο».

Θα παραμείνω ένας αιώνιος τοξευτής/στόχους ανύπαρκτους να σημαδεύω,/άγριος των ανέμων θα 'μαι ασκητής/ο εν Θεώ σαλός στο χάος να χορεύω.

«Κάθε ποίημα κι ένα όραμα, κάθε όραμα και μια αλήθεια, μια δυνατότητα πραγμάτωσης».

Ο Δημήτρης Κακαλίδης παίρνει στα λόγια του το ποίημα, το οποιοδήποτε ποίημα και προσεγγίζοντάς το με σεβασμό, αποδεικνύει, πως είναι γεμάτο σωματίδια φωτός και μηνύματα γνώσης. Οι λέξεις, η μία πλάι στην άλλη, οι διαλεγμένες με προσοχή και σύνεση από τον ποιητή, παρέα με τα κόμματα και τις τελείες, στοιχισμένες ή όχι σε μελωδικά τετράστιχα, στα λόγια του ποιητή Δημήτρη Κακαλίδη γίνονται φλόγες, ιδέες, οράματα,... Γίνονται Πλανήτες, γίνονται Ήλιοι, γίνονται Σύμπαντα. Γίνονται Άπειρο.

Το τραγούδι μου φως,/και το κλάμα μου σκότος,/η αγάπη μου δύναμη/της ακάνθου ανθός./Εξέρχομαι και ανευρίσκομαι/ο αναζητών./Συνειδητοποιός των

ανέμων, /ειρηνοποιός των υδάτων, /ο αείζωος των κοσμικών μου πυρών.

Διασταυρώνει το λόγο του δημιουργού με το δικό του λόγο. Αναλύει το ποίημα, εμβαθύνει στις ιδέες, ερμηνεύει τις έννοιες, αποσυμβολίζει τις λέξεις. Αποκαλύπτει το μύθο, την κρυμμένη ουσία του έργου. Αυτήν την ουσία επεξεργάζεται, αυτήν αναλύει. Την απλώνει στο Σύμπαν, την κάνει συνείδηση και την επιστρέφει απόλυτα καθαρή στον αναγνώστη, αναγνωρίζοντας πάντα σε αυτήν το μεγαλείο του ποιητή.

«Ω ευλογία των ποιητών, μεγάλη χάρη, ουράνια αποκάλυψη στην ένδεια της γης. Τα ποιήματά τους προσευχή, ψυχική ενατένιση, έκσταση. Χορός ουράνιων σωμάτων στου Θεού το μεγάθυμο ποίημα. Ευχαριστία ο αίνος στο μεταίχμιο της σιγής.»

Με τον δικό του ποιητικό τρόπο. Από διαφορετικό μονοπάτι κάθε φορά. Άλλοτε καθαρά διανοιακά, άλλοτε δίνει έμφαση στα σύμβολα χρησιμοποιώντας παραδείγματα από την μυθολογία και την ιστορία, άλλοτε χρησιμοποιεί την αριθμοσοφία μεταφέροντάς μας στην εποχή του Ομήρου, του Ηράκλειτου, του Πυθαγόρα. Κι άλλοτε πάλι η ανάλυσή του γίνεται η ίδια ένα ποίημα που εξυμνεί το ποίημα. Όποιον τρόπο και να χρησιμοποιήσει, στοχεύει πάντα να οδηγήσει τον αναγνώστη του σ' ένα ταξίδι πέρα από τα φαινόμενα, πέρα από τις δεσμεύσεις του περιορισμένου νου. Στην εσωτερική απελευθέρωση. Έτσι, μέσα από τις αναλύσεις του στο δίτομο δοκιμιακό του έργο, «Η Σοφία του Ποιήματος» και «Η Σοφία του Διηγήματος», αποδεικνύει πως το κάθε ποίημα, το κάθε διήγημα, είναι ένα ανοιχτό παράθυρο από όπου ο αναγνώστης μπορεί να δει πάθη, φόβους, δυσάρεστες μα και ευχάριστες καταστάσεις της ζωής, να μετουσιώνονται σε γνώση και αγάπη, ενώ συγχρόνως να του αποκαλύπτεται το Εύρος, το Σύμπαν, το Άπειρο.

Σαν έρθονταν οι πλανήτες στην αυλή σου
να σε ρωτήσουν για των ήλιων την πηγή,
πες τους πως είν' η ίδια η ψυχή σου,
ψυχή των άπειρων ψυχών, πυρών πηγή.

Νίκος Γ. Μουρτζούχος

ΓΝΩΜΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

- Όπως όλα δείχνουν, η ασυμφωνία είναι η συνεπέστερη συμφωνία μεταξύ των ανθρώπων.
- Ο μόνος τρόπος για να νιώσεις ευτυχία είναι ν' απαλλαγείς από την έγνοια της.
- Λόγω τύχης, πόσες ζωές δεν «ταχυδρομήθηκαν» σε λάθος διεύθυνση!
- Το αισθημα της υπεροχής κάνει και την ευεργεσία, ευχαρίστηση.
- Κάθε γνώση εάν θέλει να είναι τέλεια, πρέπει να περιέχει μια μικρή δόση αγνωσίας.
- Ο άξιος δεν έχει ανάγκη το βραβείο - το βραβείο έχει ανάγκη τον άξιο.
- Οι εξουσίες παραχωρούν δικαιώματα, αλλά ως εκεί που χρήση τους, δεν συνιστά απειλή για τις ιδιες.
- Όταν η λογική καταφεύγει στην ελπίδα αρέσει στην τύχη να την απογοητεύσει.